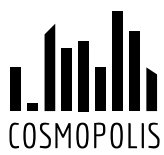

VŠECHNO JE KRÁSNÉ

ELEANOR RAY

VŠECHNO
JE KRÁSNÉ

ELEANOR RAY

Přeložila Ivana Čejková

Copyright © Eleanor Ray, 2021

The moral right of the author has been asserted.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

Translation © Ivana Čejková, 2021

Cover Illustration © Sunset Paper / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3264-5

Pro Susan, Teddyho a Violet

KAPITOLA PRVNÍ

Na Amy toho bylo už opravdu ažaž. Její kolegové byli svým způsobem milí, ale trávila s nimi celý pracovní týden. V pátek večer měla nárok na to jít domů, skopnout boty a padnout na pohovku. Sama.

Ale ne, místo toho byla tady. V oblaku cigaretového kouře před narvanou hospodou, s otačenýma nohama z lodiček a kolem ní se tlačili lidi, kteří se snažili unést tři půllitry piv ve dvou rukou.

Něco bylo ve vzduchu. Amy cítila, jak se jí tělem rozlévá napjaté očekávání, a přitiskla si sklenici teď už teplého prosecca blíž k hrudi.

„Je fajn, že sis s námi vyrazila, Amy,“ prohlásil pan Trapper, jeden ze tří partnerů firmy Trapper, Lemon a Hughes, středně velké, ne příliš expandující společnosti finančních poradců, kde Amy vedla administrativní oddělení. „Kolegové by se měli scházet i mimo práci. Uvolnit se, povolit kravatu, trochu pocuchat navoskované účesy...“ Zasmál se a poklepal si na holou hlavu, jako by ji chtěl upozornit, že to byl jen vtip. „Kolektivu to prospěje.“ V ruce držel lahev prosecca a dolil Amy sklenku.

„Nemohla jsem si přece nechat ujít Emmin rozlučkový mejdan,“ usmála se Amy. I když se o to snažila. V pět hodin se zvedla od stolu, podala kolegyni ruku a popřála jí do budoucna všechno nejlepší. Tím svou povinnost splnila. Ale Emma ji nechtěla pustit a naléhala, aby zašla alespoň na skleničku. Amy nenapadal jediný důvod, proč si Emma myslí, že jsou kamarádky. Vždycky ji brala jen jako svou podřízenou.

Když nastoupila, Amy ji poučila, jaké jsou její povinnosti a co se od ní očekává. Odmítala pozvání na příšerně znějící ‚holčičí obědy‘ a ignorovala všechny ty smějící se smajlíky, kterými někteří spolupracovníci ve firmě ztráceli čas.

Když o tom tak přemýšlela, chybu udělala jen jednou. A to tehdy, když Emmu našla plakat na toaletách – asi po hádce s přítelem – a uvařila jí šálek čaje, dokonce ji soucitně poplácala po zádech. Proto je teď tady a její plány na příjemný večer strávený o samotě se rozplývají jako prášky na kocovinu, které bude nebohá Emma zítra ráno jistě potřebovat.

Pan Trapper se přesunul k dalšímu hostovi, aby mu dolil sklenku, a Amy zůstala na chvíli sama. Podívala se na hodinky. Byla tu už tři čtvrtě hodiny, nastal ideální čas na útěk. „Ahoj Amy,“ ozvalo se za ní. Otočila se a zjistila, že stojí nepříjemně blízko Liama, nového šéfa marketingu. „To je snad poprvý, co sis s námi vyrazila na skleničku,“ pokračoval, nadzvedl obočí a usmál se na ni.

„Obvykle nemám čas,“ odpověděla a ustoupila o krok dozadu. „A vlastně musím...“

„Ten odstín šedé ti opravdu sluší,“ přerušil ji. „Zvýrazňuje ti oči.“

Amy se na něj zadívala a přemýšlela, jestli si z ní nedělá legraci. Jeho úsměv se rozšířil a Amy ustoupila o další krok. Nějak se k ní zase nepříjemně přiblížil. Najednou ji někdo chytil kolem pasu. Než stačila Amy zareagovat, ucítla na uchu vlhký teplý závan. Otočila se, spolupracovníci se jí snažili proklouznout za zády. Díkybohu v kanceláři měla stůl tak, že seděla zády ke zdi.

„Budeš mi chybět,“ zamumlala Emma už trochu opileckým hlasem a nebezpečně se k Amy naklonila. Z jejího dechu byl cítit red bull s jägermeisterem, což v ní vyvolalo vzpomínky na vánoční večírek, na který ji donutili jít před dvěma lety. Emma si všimla jejího výrazu, zasmála se a políbila ji na tvář. „Jsi výjimečná.“

„Jo,“ zašeptala Amy a vrátila se do přítomnosti, „jasně.“ Vedle nich se okamžitě objevila Carthika a Amy obešla Emmu na druhou stranu. Kolegyně se spolu začaly pohupovat, což byl asi, jak Amy předpokládala, jakýsi druh tance. „Jen si odskočím na záchod,“ oznámila jim, když viděla, že se k ní znovu blíží Liam.

Uvnitř u baru seděli čtyři hosté, ale jinak byl v hospodě klid. Byl teplý červencový den a lidé se raději bavili venku na chodníku než v tmavé místnosti. Na ulepeném kulatém stole stála opuštěná lahev vína a společnost jí dělaly dvě prázdné sklenice. Amy se zastavila a to podivné zátiší si prohlížela. V tlumeném světle vypadala lahev téměř černě, ale Amy věděla, že kdyby ji podržela proti světlu, měla by krásně zelenou barvu. Jako limetkové cucavé bonbony, na kterých si tak pochutnával Tim.

Vyšla po schodech na toaletu a zavřela se do kabinky, vděčná za pár chvil, kdy může ulevit napučeným nohám. Znovu o té lahvi přemýšlela. Měla úžasný tvar: dlouhé elegantní hrdlo a štíhlé tělo, naprosto symetrické, dokonalé. Neměla by jen tak skončit v odpadkovém koši. To by byla škoda.

Vrátila se dolů a rozhlédla se. Lahev tam stále byla. Prázdna. Opuštěná. Amy se ujistila, že se nikdo nedívá, vzduch byl čistý. Vděčná za velkou kabelu, lahev popadla a strčila ji dovnitř. Hrdlo sice vykukovalo ven jako malý pejsek, ale Amy doufala, že si toho nikdo nevšimne. Bojovala s nutkáním vzít si i sklenky, vypadaly tak smutně, jak tam tak stály osamoceně. *Ne, to by byla krádež*, pomyslela si.

Lahev, to je něco jiného. Ta nikomu chybět nebude.

Postará se o ni.

Nakonec si uvědomila, že je ráda, že sem šla.

V pátek býval vlak prázdnější než po zbytek týdne. Lidé se obvykle po práci zastavili na skleničku, a tak se davy vracující se z práce rozložily na pozdější hodiny.

Dnes však ne.

Dneska byly dva vlaky za sebou zrušeny. Amy se vmísila do davu lidí zírajících na tabuli s odjezdy, jako by to bylo filmové plátno. Každou chvílí se objevilo nové číslo a část davu se oddělila, aby si pospíšila na své nástupiště. Z těch, kteří zůstali, se vydral kolektivní povzdech zklamání.

Konečně ohlásili Amyin vlak. Nechala se unášet proudem lidí na nástupiště. Když konečně nastoupila do vlaku, všimla si jediného volného sedadla a vděčně k němu zamířila. Vlak se rychle zaplnil. Všimla si muže stojícího poblíž. Rozpačitě se kolem sebe rozhlížel. Amy si ho prohlédla pozorněji.

Měl ruku v závěsu.

Byla jen jediná správná věc, kterou mohla udělat. Okamžitě vstala, ustoupila stranou a pokynutím mu naznačila, aby se posadil. Než to stihl, protlačila se kolem něj mladá dívka s kroužkem v nose a na uvolněné místo se vrhla. Z dálky se ozvala píšťalka a vlak se dal do pohybu.

Amy se na muže podívala. Mohlo mu být tak kolem padesáti, asi o deset let víc než jí, a vypadal unaveně. Všimla si, že má pomačkanou košili, a bodlo ji u srdce – asi nemá nikoho, kdo by mu ji vyžehnil, když má zraněnou ruku.

Muž zachytil její pohled, pokrčil rameny a dobromyslně se na Amy usmál, což doprovodil výmluvným výrazem „ta dnešní mládež“. Zdravou rukou se přidržoval tyče.

Možná to bylo tím teplým proseccem. Nebo bolestivým puchýřem, který se jí udělal na patě. Či způsobem, jakým se muž v pomačkané košili prostě smířil se svým osudem. V Amy to vřelo a věděla, že to tak nemůže nechat.

„Promiňte,“ řekla zdvořile. Dívka však zcela zaujatě hleděla do telefonu a ani nezvedla hlavu. Amy si odkašlala. „Promiňte,“ pravila hlasitěji. Někteří z cestujících se na ni podívali. Dívka ji stále ignorovala. Amy vykročila dopředu a vstoupila do prostoru mezi proti sobě stojícími sedadly. Kolena ostatních cestujících se odsunula stranou jako šneci stahující se do své ulity.

„Neslyší vás,“ prohlásil muž sedící vedle dívky s kroužkem na nose. Měl na sobě pěknou květovanou košili. „Má v uších sluchátka.“

Amy se podívala. Jasně, dívka měla v uších zastrčená bílá bezdrátová sluchátka. Drahá. Což Amy z nějakého důvodu popudilo ještě víc. Sebrala odvahu, natáhla se dopředu a poklepalá dívce na rameno. Ta se na ni konečně podívala.

„Co je?“ zeptala se. Vytáhla jedno sluchátko a na Amy se zamračila.

„Ten muž má zlomenou ruku,“ řekla Amy. „Pustila jsem ho na své místo, ale vy jste se kolem něj prodrala a usadila se tu.“ Čekala, že dívka vyskočí a omluví se.

„Tohle není místo pro invalidy,“ zamumlala a ani se nepohnula.

„Nejsem invalida,“ přidal se muž se zlomenou rukou. „Jen jsem spadl ze schodů.“

„O to nejde,“ pokračovala Amy. „To místo jsem uvolnila jemu, protože ho potřebuje.“

„Nevidím na něm jeho jméno,“ odsekla dívka. Ostatní cestující vyčítili ve vzduchu konflikt, zvedli oči a situaci sledovali.

„Ten muž má zlomenou ruku,“ řekla Amy.

„Popravdě řečeno, není zlomená,“ vysvětlil muž. „Jen našťípnutá.“ Ani jedna z žen si ho nevšímala.

„Ať se posadí místo mě,“ nabídl se muž v květované košili a chtěl vstát.

„Ne, to místo by mu měla uvolnit ona,“ trvala na svém Amy.

„A jak mě k tomu donutíte?“ zeptala se dívka, v jejímž hlase zazněla skrytá výhrůžka. Amy ustoupila, překvapená jejím chováním.

„Uklidni se, zlato,“ prohlásil otráveně muž v obleku sedící u okna a odtrhl oči od novin. Amy se na něj ohlédla a k jejímu překvapení se díval přímo na ni. Jeho slova o uklidnění patřila jí, přestože jí ta dívka zjevně vyhrožovala.

„Já přece nejsem ta, kdo by se tu měl uklidnit,“ pokračovala a uvědomila si, že zní rozčileně a téměř křičí. „Ta holka sprostě zasedla místo zraněnému muži, a teď mi vyhrožuje. Všichni jste ji slyšeli.“ Rozhlédla se po vagonu. Rozhostilo se ticho, jako by si lidé najednou vzpomněli, že s cizími se nemají pouštět do řeči. A už vůbec ne ve veřejné dopravě. „Nebo ne?“ zeptala se. Její hlas zněl příliš hlasitě, dokonce i v její vlastní hlavě.

„Klidně postojím,“ zamumlal zraněný muž a zdálo se, že je kvůli své roli v téhle situaci v rozpacích.

„Vo co ti jde?“ zeptala se zlodějka místa.

Vlak sebou škubl, jako by dával za pravdu cestujícím. S Amy to mrštilo dopředu. Rychle se chytila tyče a znovu získala rovnováhu, ale taška jí sklouzla z ramene a prázdná lahev od vína vypadla. S žuchnutím dopadla na podlahu vagonu a odkutálela se pod sedadlo.

„Je namol,“ prohlásila dívka, jako by to ospravedlňovalo její vlastní jednání.

„Nejsem opilá,“ prohlásila Amy. „Já jen...“ Uvědomila si, jak na ni všichni zírají.

Nic jim do toho, proč mám lahev v tašce, není, pomyslela si. Je to moje věc.

Sehnula se, aby unikla jejich pohledům a lahev vytáhla. Jenže ta se odkutálela dál a Amy si musela kleknout, aby na ni dosáhla. Najednou kolem sebe měla jen samé boty cestujících. Pod sedadly zahlédla modrou lentilku, prázdnou plechovku od koly a napůl snědený big mac.

Páchla tam kyselá okurka. Lahev zmizela, odkutálela se z dohledu, jako by se za ni také styděla.

To už bylo i na Amy moc.

Vlak zastavil, dveře se otevřely a Amy ucítila, jak do vagonu proudí čerstvý vzduch. Sice měla do cíle ještě tři zastávky, ale věděla, že se musí dostat ven. Pryč od těch lidí. Pryč od lahve, která ji opustila.

Možná si doopravdy nezaslouží, aby ji někdo zachránil.

Vstala, protlačila se davem cestujících a vystoupila z vlaku do teplého červencového večera.

Kolem projely tři nacpané soupravy, teprve pak Amy dokázala konečně znovu nastoupit a dojet domů. Ještě deset minut chůze od nádraží, a bude tam.

Doma.

Hned se cítila líp, jen co zahlédla upravenou zahrádku před domem. Její obydlí věrně střežily krásné barevné květináče. V ruce pevně svírala klíčenku a pak konečně zasunula klíč do zámku. Vešla dovnitř a zavřela za sebou dveře, připravená na celý tenhle nepovedený večer zapomenout.

Vkročila do předsíně a zakopla. Zatraceně. Jeden z obrovských stohů novin se převrhl. Už zase. Mezi rozházenými novinami se povalovala neotevřená pošta a suché okvětní lístky. Snažila se je překročit, neměla náladu ten nepořádek uklízet. Ne dnes večer. Další stohy novin u zdi působily také vratce, dosahovaly skoro až ke stropu a vypadaly jako dórské sloupy. Celá chodba jí připomínala Akropoli.

Akropole po večírku, pomyslela si a zakopla o prázdnou lahev od vína. Svou sbírku zelených lahví měla v kuchyni, ale některé musela

přemístit, aby se dostala do lednice. Deset nebo dvacet nejhezčích stálo úhledně vyrovnaných na policích v předsíni, některé z nich využila jako vázy a zastrčila do nich větvičky kvetoucího zimolezu. Ale to už bylo před nějakou dobou a květy se proměnily v křehké hnědé slupky.

Několik prázdných lahví stálo na podlaze a stále čekalo na své uplatnění.

Na svou druhou šanci.

Většinu oblečení měla Amy uloženu ve skříni, ke které už neměla přístup. Timovo oblečení tam bylo také, žádné si s sebou nevzal. Později pak Amy využila podlahu před skříní jako další úložný prostor, takže se tam nahromadily lahve, zrcadla, pár květináčů. Před několika lety se pokusila ze skříně vytáhnout nějaké oblečení, ale došlo jí, že to za tu námahu nestojí. Barevné oblečení teď stejně nenosila, takže staré hadry prostě nechala ve skříni a nahradila je šedými a černými kousky – elegantními do práce, pohodlnými na doma. Svůj „současný šatník“, jak mu říkala, měla vyskládaný na jedné z krabic. Dbala na to, aby se vždycky dostala k pračce a žehličce. Nechtěla utrácet za oblečení víc peněz, než musela. Ne, když bylo tolik jiných, krásnějších věcí, které si chtěla koupit.

Byla sobota ráno, a tak si Amy vybrala džíny a černé tričko. Jako vždy si dala obzvlášť záležet, aby se při oblékání nezahledla v zrcadle. Byla to výzva, protože v místnosti jich byla spousta. Věděla, že zrcadla většinou prostor opticky zvětšují, ale dnes jí připadalo, že ho naopak zmenšují. Odrážely se v nich hromady krabic, které se tyčily do výšky a sahaly až ke stropu. Ale i tak se do nich nevešlo

všechno a v pokoji se válely různé vázy, neotevřené krabičky krémů na ruce a hromádky popelníků. A samozřejmě i samotná zrcadla, která jako by se jí vysmívala.

Amy zaklela, když jí nohou prolétla palčivá bolest. Podívala se dolů a zjistila, že šlápla na zapalovač. Fajn, aspoň se nic nezničilo. Posadila se a vklouzla do pantoflů. Někdy jí připadalo, jako by se před ní domáčí obuv schválně schovávala, takže si zvykla kupovat hned několik párů najednou.

Na vázy a lahve zpravidla dávala velký pozor, ale občas se některá z nich rozhodla, že už má života na tomto světě dost, a spadla na zem. Skleněné střepy se Amy několikrát zabodly do nohou, a tak se moudře rozhodla investovat do pantoflů s gumovou podrážkou.

Sešla po schodech a pevně se držela zábradlí, aby neztratila balanc při vyhýbání se krabicím a přeprávkám, které záhadným způsobem našly své místo na schodišti. Prošla chodbou a s povzdechem při pohledu na rozházené na noviny vešla do kuchyně, aby si udělala šálek čaje.

Výběr hrnku byl pro ni oblíbenou částí dne. Na kuchyňské lince a všude kolem měla nepřeberné množství hrnečků, z nichž si mohla vybrat podle nálady a chuti. Zrovna se rozhodla, že dnes si vezme porcelánový hrneček se zlatým okrajem, ale najednou u dveří zazvonil zvonek.

Trochu ji to vyděsilo, návštěvy nemívala často a většinou to stejně byl někdo jiný, než doufala. Nepomohlo ani to, že zvonek primitivně vyzváněl první taktý Beethovenovy *Páté symfonie*, při nichž by se velikán obracel v hrobě. Amy si na svůj pomyslný seznam důležitých věcí přidala koupi nového zvonku. Rozhodla se, že neotevře a bude doufat, že ať už to je kdokoli, odejde.

Osoba, která shledala, že zvonek nezabírá, začala bušit na dveře.

Pak nastalo ticho.

Amy vykukla na chodbu v naději, že to nezvaný návštěvník vzdal. Schránkou na dopisy na ni zíral pár hnědých očí. Ozvalo se klapnutí, oči zmizely a do obdélníkového zorného pole se dostala ústa zvýrazněná broskvovým odstínem rtěnky.

„Vidím tě,“ řekla ústa. Samozřejmě že to byla lež, pusou nikdo nevidí. „Prosím, otevři.“

Amy zvažovala, zda má otevřít jen do té míry, do jaké jí to dovolí řetízek, ale vždycky si pak připadala jako paranoidní stařena. Ještě jí nebylo ani čtyřicet. Místo toho vytáhla z kabelky klíče, odemkla a vyšla ven. Obratně za sebou zavřela, než návštěvnice stihla nakouknout do chodby.

Sousedka Ráchel se stále krčila s ústy přitisknutými k místu, kde před chvílí byla poštovní schránka, a tak se obě ženy ocitly trapně blízko. Byla to pozice, která se ani jedné z nich nelíbila. Ráchel se narovnála a ustoupila dozadu, zdálo se, že ji to vyvedlo z míry.

„S čím ti můžu pomoci?“ zeptala se Amy tím nejméně vstřícným hlasem, jaký dokázala nasadit.

Ráchel si odfrkla a Amy si představila koně. „Mourek chytil další myš,“ povzdechla si. „Včera večer ji přitáhl domů na náš nový slonovinově bílý koberec a zůstala tam po něm krvavá skvrna. Nemůžu ji vyčistit.“

Amy se zadívala do zahrádky před domem. Usoudila, že je čas zalít muškáty v květináčích. Rostliny byly povadlé a květy, kdysi červené jako poštovní schránka, přecházely pomalu dohněda. Ale glazované květináče měly stále krásný karmínový odstín. Růže byla obsypaná malými zelenými poupaty, která se hodila k zelenému květináči. Ve vzduchu se vznášela vůně zimolezu rostoucího u domu ve velkém tma-vomodrém květináči, jenž jí připomínal oceán.

„Amy!“ zvýšila hlas Ráchel. Amy se na sousedku podívala. Málem zapomněla, že tam je.

„Je mi líto té myšky, chudinka malá,“ odpověděla nakonec. „Ale Mourek je tvůj kocour. Opravdu nechápu, co já s tím mám dělat.“

„Ty víš co.“

„Ne, to fakt nevím,“ podivila se Amy a přemýšlela, proč Ráchel svádí své problémy na ni. Podezírala ji, že nemá nic jiného na práci.

„Už toho mám dost, tohle je poslední kapka! S tím se musí něco udělat.“

„Chceš se zbavit Mourka?“ nadhodila Amy.

„Ne,“ odsekla Ráchel. „Zavolám na městskou radu. Ty myši pocházejí z tvýho domu. Vím to.“

Amy si byla jistá, že Ráchel nic takového nemůže vědět. Ledaže by po večerech pronásledovala myši ve sklepích domů na Underhill Road. Jenže zdi mezi domy byly dost tenké na to, aby Amy věděla, že tohle Ráchel po večerech nedělá. Hádala se s manželem, sledovala seriály a pak si dost hlasitě užívala sex, pravděpodobně se zmíněným mužem. To všechno provázel zápach cigaretového kouře, ale v poslední době Amy cítila něco sladšího. Napadlo ji, jestli Ráchel nepřešla od kouření k pečení, ale pak si uvědomila, že je to sladká vanilková příchut' elektronické cigarety.

„Nikdy jsem tady myš neviděla,“ odpověděla Amy.

„Určitě se schovávají pod tím tvým harampádím.“

„Žádné harampádí doma nemám,“ pronesla Amy hrdě. Uznávala, že má dům přeplněný, ale ne žádnou veteš, nýbrž samými poklady.

„Obě víme, že to není pravda,“ odsekla Ráchel.

„Byla bych ti vděčná, kdybys toho kocoura držela dál od mého pozemku,“ pokračovala Amy. „Nechci ani pomyslet na to, co by mohl udělat mým ptáčkům.“

Ráchel při zmínce o Amyiných ptácích dramaticky vykulila oči a otevřela ústa, ale slova zůstala nevyřčena. Obě ženy vyrušilo vrčení motoru. V jejich malé předměstské ulici s řadovými domky se dvěma pokoji v přízemí a dvěma ložnicemi v patře byl málokdy provoz, a tak se obě otočily a sledovaly, jak přijíždí velká stěhovací dodávka.

„Dům staré paní Hillové,“ zašeptala Ráchel a sledovala, jak se auto pokouší zaparkovat. Obě si užívaly dočasného příměří.

Amy se po staré paní Hillové stýskalo. Byla to hodná sousedka, tichá a nenáročná. Od té doby, co se s Timem a Chantel do domku nastěhovali, se nikdy nedostali dál než ke kývnutí na pozdrav a občasněmu zamumlání „dobrý den“, když k tomu nastala vhodná příležitost. Vlastně si ani nevšimla, že paní Hillová zemřela, dokud se jednoho dne neobjevily její dospělé děti, aby svými auty odvezly její majetek. Pak, ačkoli se jí po paní Hillové stýskalo, byla ráda, že domek vedle ní zel prázdnotou. Byl to vlastně luxus, který si v této oblasti málokdo mohl dovolit, protože o domky byl zájem. Až po čase ceduli „NA PRODEJ“ nahradila realitní kancelář triumfálním sdělením „PRODÁNO“.

A teď jsou tady. Její noví sousedé.

No, ne tak docela. Z auta vystoupili dva muži v jasně modrých kombinézách a otevřeli korbu. „Jdu se zeptat, jestli si nedají šálek kávy,“ vyhrkla Ráchel a odklusala k dodávce. Při odchodu se otočila na Amy. „Vyřeš ty myši, nebo tě budu muset nahlásit na úřad. Tentokrát to myslím vážně.“

Amy sledovala, jak se Ráchel na stěhováky usmívá a zároveň se snaží co nejvíc nahlédnout do dodávky. Vrátila se do domu. Ne že by nebyla zvědavá, jen se rozhodla zvolit nenápadnější taktiku a zamířila do obývacího pokoje.

Uvědomila si, že i tenhle pokoj je zaplněný do posledního místečka. Krabice se vršily všude jako pyramidy. O některé se opírala zrcadla,

na jiných stály vázy stále ještě čekající na květiny. Našlo se tu i několik hodin, které už dávno přestaly tikat. Na těch málo místech na podlaze, která zůstala volná, se povalovaly zapalovače jako konfety.

Každou krabici zdobili ptáci.

Amy nechala co nejvíce ptáků venku. Připadalo jí kruté držet je zavřené ve tmě, když milovali sluneční světlo, ale nemohla najít prostor pro všechny najednou. Většinou měla pohovku volnou, aby se měla kam posadit a kochat se krásou věcí. A taky pečlivě dbala na to, aby si ponechala alespoň úzkou pěšinku k oknu. Protáhla se mezi krabicemi a pak se otočila, aby se rozhlédla po pokoji.

Dívaly se na ni stovky malých porcelánových očí. Ve své voliére, jak pokoji ráda říkala, měla pěknou sbírku. Zvědavé modré sýkorky, exotické papoušky, střemhlav se řítící rorýse, rozzlobené sojky, pyšné ledňáčky. Seděli na policích, krabicích, na parapetu.

Nádhera.

Neměla by mezi nimi mít oblíbence, měla by je mít stejně ráda všechny, ale nemohla si pomoci. Přistoupila k parapetu a jemně pohladila Scarlett po hřbetě. Stále měla před očima okamžik, kdy ji objevila ve výprodeji v oblíbeném charitativním obchodě. Porcelánové tělíčko červenky s rezavě červenou náprsenkou a lesklýma očima, plnýma naděje. Křehké nožičky měla ulomené a prodavač je nikde nenašel.

Amy se k pobavení personálu horečně přehrabovala v odpadkovém koši, dokud vítězoslavně nevytáhla porcelánové bidýlko, jehož se pevně držely ulomené tenoučké nožky červenky. Okamžitě ptáka koupila a spěchala domů. Ze zásuvky vytáhla lepidlo a pak už jen nervózně čekala, až bude červenka zase celá. I když s navždy křivýma nohama.

To ovšem Amy nevadilo. O to víc ji pro její nedokonalost milovala. Odhrnula tenkou záclonu na stranu a společně se zadívaly z okna.